

Sygn. akt II Cz 824/13

POSTANOWIENIE

K., dnia 13 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Henryk Haak

Sędziowie: SSO Paweł Szwedowski – spr.

SSO Wojciech Vogt

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2013 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużników H. K. i M. K.

z udziałem wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim A. S. z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt Km 2033/12

w przedmiocie zażalenia dłużników H. K. i M. K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K.

z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt VI Co 1086/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 824/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K., sygn. akt VI Co 1086/13, zmienił punkt 2 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim A. S. z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt Km 2033/12, w ten sposób, że ustalił koszty w postępowaniu egzekucyjnym na kwotę 11.810,51 zł, którymi obciążył solidarnie dłużników H. K. i M. K., oddalił skargę w pozostałym zakresie oraz nie obciążył dłużników kosztami postępowania skargowego.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy - powołując się na brzmienie art. 770 k.p.c. - wskazał, iż zasadą jest, iż koszty postępowania egzekucyjnego obciążają dłużnika, a skoro egzekucja była zasadna to dłużnicy H. K. i M. K. zobowiązani są ponieść koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Na koszty te złożyła się opłata egzekucyjna, którą - z uwagi na fakt umorzenia egzekucji na wniosek wierzyciela w wyniku uiszczenia przez osobę trzecią w toku postępowania egzekucyjnego całej egzekwowanej należności w kwocie 230.340,23 zł – Sąd Rejonowy ustalił na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 ze zm.) w wysokości 5 % od kwoty 230.340,23 zł, tj. w kwocie 11.517,01 zł, koszty doręczeń środków

pieniężnych w kwocie 2,00 zł, koszty uzyskania informacji w kwocie 150,00 zł oraz koszty doręczeń korespondencji w kwocie 141,50 zł – łącznie 11.810,51 zł.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wnieśli dłużnicy H. K. i M. K. zaskarżając je w zakresie obciążenia ich obowiązkiem poniesienia opłat egzekucyjnych w łącznej kwocie 11.810,51 zł i domagając się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez nieobciążanie dłużników obowiązkiem ich ponoszenia, podnosząc, iż nie ma do tego podstaw wobec dobrowolnego uiszczenia wierzycielowi całej egzekwowanej należności przez osobę trzecią. W ocenie skarżących obciążanie dłużników w tej sytuacji obowiązkiem ponoszenia opłat egzekucyjnych jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje zasada zwrotu wierzycielowi kosztów postępowania egzekucyjnego przez dłużnika, niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji (art. 770 k.p.c.). Oznacza to, że dłużnik nie ma obowiązku ponoszenia kosztów egzekucji, które powstały na skutek przeprowadzenia czynności, które nie były niezbędne do skutecznego wyegzekwowania należności, albo gdy nie dał powodu do wszczęcia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego, co przeważnie następuje w sytuacji, gdy dobrowolnie uiszczył egzekwowane należności przed wszczęciem egzekucji. W niniejszej sprawie uiszczenie egzekwowanych należności nastąpiło po wszczęciu postępowania egzekucyjnego, tj. po dniu złożenia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikom. Tym samym należy uznać, że wszczęcie przez wierzyciela było zasadne, a w konsekwencji zrodziło po stronie dłużników obowiązek uiszczenia wszelkich celowych kosztów powstałych w toku toczącej się przeciwko nim egzekucji, w tym wydatków gotówkowych w postaci kosztów doręczenia środków pieniężnych przez pocztę lub przelewem bankowym, kosztów uzyskiwania informacji niezbędnych do prowadzenia postępowania egzekucyjnego, oraz kosztów doręczenia korespondencji na podstawie art. 39 ust. 2 pkt 6 – 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 ze zm.) oraz opłaty stosunkowej przewidzianej w art. 49 tej ustawy.

Z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela, po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji, podstawę wyznaczenia wysokości tej opłaty, wynoszącej 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania (w niniejszej sprawie w wysokości 5 % od kwoty 230.340,23 zł, tj. w kwocie 11.517,01 zł), stanowi art. 49 ust. 2 zd. 1 cytowanej ustawy, który znajduje zastosowanie bez względu na przyczynę, z powodu której wierzyciel zażądał umorzenia postępowania egzekucyjnego, a więc niezależnie od tego, czy nastąpiło to na skutek uiszczenia należności wierzycielowi i tego, kto dokonał tego uiszczenia (zob. uchwała SN z 29.10.2009 r., III CZP 82/09, OSNC z 2010 r., Nr 5, poz. 67; J. Świeczkowski, Komentarz do art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, Lex Omega).

Wbrew stanowisku skarżących, obciążanie dłużników w tej sytuacji obowiązkiem ponoszenia opłaty egzekucyjnej nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Zważyć bowiem należy, że możliwość pobrania tej opłaty znajduje umocowanie w przepisie art. 49 ust 2 zd. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, który przewiduje znaczne obniżenie opłaty stosunkowej w porównaniu do standardowej opłaty stosunkowej pobieranej od wartości wyegzekwowanego świadczenia w wysokości 15 %, uregulowanej w art. 49 ust. 1 zd. 1 powołanej ustawy. Ustalenie opłaty stosunkowej na poziomie 5 % uwzględnia zatem z jednej strony okoliczność, że wyegzekwowanie należności nie nastąpiło w wyniku realnych działań komornika, będących rezultatem efektywnej egzekucji, z drugiej natomiast strony – fakt, iż nastąpiło w toku trwania egzekucji, po dokonaniu przez komornika czynności egzekucyjnych.

Z powyższych przyczyn względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art.13 § 2 k.p.c., należało orzec jak w sentencji.